OFFICIUM S. FERDINANDI REGIS HISPANIÆ, CONFESSORIS.

DUPLEX PRIMÆ CLASSIS CUM OCTAVA.

DIE XXX. MAII.

In feſto S. Ferdinandi Regis Hiſpaniæ, Confeſſoris.
Duplex primæ Claſſis cum Octavæ.

Omnia ùt in fine Breviarii Romani, præter Lectiones primi Nocturni, quæ ſunt Juſtus, ſi morte. de Communi Confeſſoris non Pontificis j. loco.

Per totam Octavam S. Ferdinandi fit de Feſtis occurrentibus, cum commemoratione Octavæ juxta Rubricas generales.

DIE XXXI. MAII.

Secunda die infra Octavam S. Ferdinandi.

Omnia dicuntur ùt in die Feſti, præter Lectiones j. Nocturni, quæ dicuntur de Scriptura occurrente; & Lectiones ſecundi & tertii Nocturni, quæ dicùntur ùt infrà notantur.

In ſecundo Nocturno Sermo S. Joannis Chryſoſtomi. Beáti Ferdinándi dies, cujus Feſtivitâtem. ùt in Communi Confeſſoris non Pontificis primo loco.

In tertio Nocturno.

Léctio ſancti Euangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jeſus diſcipulis ſuis: Nolíte timêre puſillus grex: quia complácuit Patri veſtro dare vobis regnum. Et réliqua.

Homilîa ſancti Fulgéntii Epíſcopi.

Ex Sermone de Confeſſoribus.

SI non omnes poſſunt implêre, quod Dóminus ait: Véndite quæ poſſidêtis; illud tamen, quod adjêcit dicens: Date eleëmóſynam, ómnibus eſt poſſibile, ſi adſit bona volúntas; ómnibus fácilè, ſi non adſit dira cupíditas; ómnibus ſalúbre, ſi férveat cháritas; cunctis debet eſſe commûne, ut ómnibus donêtur ætérna felícitas. Qui ergo tantam virtûtem accêpit à Dómino, ut ómnia quæ in mundo ſunt, cœléſtis regni amôre contémnat: quæ habet, vendat, &

egénis expéndat : qui verò tantæ virtûtis nondum est, de his quæ habet, in quantum habet, eleëmósynam fáciat.

℟. Iste est.

Lectio viij.

PErféctus possídeat primum virtûtis locum, imperféctus saltem pervéniat ad secúndum. Efficiâtur ille gloriôsè dignus, sit iste laudabíliter largus. Sit ille sanctæ paupertâtis ardentíssimus amâtor, sit iste sanctôrum páuperum piíssimus consolâtor. Hábeat iste apud Deum patrónos páuperes, quos ille se gaudet virtûtis habêre consórtes. Sit ille talis, qui cum Dómino judicatûrus sédeat. Sit iste talis, qui ad déxteram judicándus assistat. Sit ille talis, qui ætérna tabernácula perpétuo jure possídeat : sit iste talis, quem ille recípiat.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

THesáurum nostrum, fratres, in cœlis ponâmus, ut étiam cor nostrum in cœlis habêre possimus. Necésse est enim, ut qui præcésserit dilectiônis thesáurus, illuc étiam cogitatiônis sequâtur afféctus. Ideò véritas ait : Ubi enim thesáurus vester est, ibi & cor vestrum erit. Ut ergo in cœlis thesaurizêmus, cœléstia diligâmus. Vis nosse ubi thesaurízas? atténde quid amas. Vis nosse quid amas? atténde quid cógitas. Ita fiet, ut thesáurum tuum ex tuo amôre cognóscas, & amôrem tuum indício tuæ cogitatiônis intélligas.

Te Deum laudâmus.

In Laudibus fit commemoratio S. Petronillæ virginis.

DIE I. JUNII.

Tertia die infra Octavam S. Ferdinandi.

In secundo Nocturno.

De Sermône sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lectio iv.

De S. Philogonio, ante medium.

AD hanc beâtam réquiem tránsiit beâtus Ferdinándus : quænam ígitur orátio par sit viri láudibus, quem Deus tam felíci sorte dignâtus est? Non est ulla. Sed age, dic mihi, num idcírcò silébimus? & cujus rei grátia convénimus? An dicêmus nos haud posse magnitúdinem gestôrum oratiône cónsequi? Atqui ob hoc ipsum necésse est dícere, quandóquidem hæc est præcípua laudum illius pars, quòd factis verba æquiparári non possint. Nam quorum benefácta natûram étiam súperant mortâlem, perspícuum est, quòd horum laudes excédunt linguam humânam. Haud tamen ob id aspernábitur offícium nostrum, quod pro víribus præstâmus, sed suum imitábitur Dóminum : siquidem & ille víduæ duos tantum óbolos dejiciénti in gazophylácium, non tantùm duôrum obolôrum mercêdem, sed multò ámpliùs réddidit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

PRoindè quamvis nostræ facultátes exíguæ sint, minimíque prétii, áttamen, quæ póssumus, offérimus. Ea licèt non respóndeant magnitúdini meritorum ánimæ præclári justíque Ferdinándi, tamen hoc ipsum celsitúdinis illîus máximum fúerit arguméntum, quòd nec pusilla repéllat, sed idem fáciat, quod solent dívites. Siquidem illi, cùm accéperint à tenúibus exígua, quibus non egent, sua vicíssim appónunt, remunerántes eos, qui quod póterant, obtúlerint. Itidem & hic, cùm accéperit à nobis laudem verbis peráctam, qua nequâquam eget, redonâbit nobis per ipsa facta benedictiónem, qua semper uti possimus.

℞. Amâvit eum.

Lectio vj.

UNdè ígitur laudatiônem illîus auspicábimur? An à magistrátu, quem spíritus illi trádidit grátia? Nam mundáni Magistrátus nequâquam possunt Christianôrum demonstrâre virtútes, quin pótiùs frequénter habent accusatiônem malítiæ. Quam ob causam? quóniam & solicitúdines amicôrum, & circumcursatiónes, & adulatiónes, aliâque permúlta his fœdiôra tales Magistrâtus solent conciliâre. Cæterùm ubi Deus suo suffrágio designârit áliquem, incorrúptum suffrágium, aliênum ab omni suspiciône judícium, indubitáta fúerit deléćti comprobátio propter ejus, qui delêgit, auctoritâtem.

℞. Iste homo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndum Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte timêre pusillus grex: quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

Homilîa sancti Petri Chrysólogi.

Ex Sermone 22.

PRæmia statuúntur iis semper, quibus certámina dura proponúntur: ac pro magnitúdine certáminis, præmii propónitur magnitudo. Hinc est, quòd discípulis suis Christus regnum ponit in præmio, ut in certámine non cedant perículis, non timóri. Perícula déspicit, qui tendit ad regnum: victóriæ cúpidus nescit timêre. Nolíte timêre, inquit, pusillus grex: quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Grex pusillus mundo, magnus Deo: pusillus, quia gloriósos vocat eos, quos instítuit ad óvium innocéntiam, & mansuetúdinem Christiânam.

℞. Iste est qui ante.

Lectio viij.

ADjêcit quid faciéndum sit regnatúris: Véndite, quæ possidêtis. Non potest dominári ómnibus, nisi is qui própriis

non tenêtur. Dejéctæ mentis eſt, qui familiâris rei méminit, cùm vocâtur ad regnum; jacens ánimus plebéius númmulum thesáuris regálibus antepônit. Pauper ſenſus parvis íncubans, perdit magna: & ínhians temporálibus, déſerit ſempitérna. Homo, tali mónitu Chriſtus te ditáre vóluit, non nudâre: manêre tibi tua vóluit, non perîre: perpetuári, non vacuári sácculos imperâvit: juſſit te transférre, non pérdere.

℟. Sint lumbi veſtri.

Lectio ix.

PLus conſilio patris agit, quàm jure dominántis. Inter inſidias latrônum & tineârum morſus quare tua recóndas, objúrgat: pervígiles noctes, dies ánxios, ſolícita témpora ne tibi ipſe fácias, commonêris. Auri cuſtos, ſervâtor argénti, ſecuritâtem non habet, neſcit quiêtem; & cui deeſt ſecúritas, quies perit; pœna dives eſt ille, non cenſu. Thesáurum non deficiéntem in cœlo: hoc eſt dícere: Ubi ego ſum, ibi pónite: date mihi, ego ſervo. Homo, da Patri, crede Deo: quia & herédi Pater, & Deus hómini créditum non negâbit: tenêre tua non poteſt, quia ſua dedit.

Te Deum laudámus.

In Veſperis fit commemoratio SS. Marcellini, Petri atque Eraſmi Mart. ſecundùm diverſitatem temporis.

Oratio ùt in Breviario.

DIE II. JUNII.

Quarta die infra Octavam ſancti Ferdinandi.

In ſecundo Nocturno.

De Sermône ſancti Joánnis Chrysóſtomi.

Lectio iv.

Unde ſuprà, paulò pòſt.

QUantum autem ſit pietâtis argumέntum, quòd Deus illum tanto magiſtrátu dignum judicârit, audi. Chriſtus excitâtus à morte, quid dicit Petro? Poſtquam enim illum interrogáſſet: Petre amas me? iſque reſpondiſſet: Tu Dómine ſcis quòd amo te, dicit illi: Si díligis me, paſce oves meas. Hoc autem dicêbat, non ſolùm ut nobis certiſſimè declarâret, quantópere ipſum diligeret Petrus: verùm étiam, ut palàm fáceret, quantâm habêret benevoléntiam erga ſuas oves. Itaque ſi quis volúerit illi commendâtus eſſe, curam hábeat óvium illíus, públicam quærat utilitâtem, fratrum ſuórum salúti proſpíciat. ℟. Honéſtum fecit.

Lectio v.

NUllum enim officium hoc Deo chárius eſt, & ob id alícubi dicit: Simon, Simon, expetîvit te Sátanas, ut cribrâret te tamquam tríticum, ſed ego rogávi pro te, ne defíciat fides tua. Quid ígitur hujus ſolicitúdinis curæque præmium mihi repéndis? eámdem curam, quam nobis impéndit, repóſcit. Nam & tu, inquit, aliquándo convérſus confirma

fratres

fratres tuos. Neque prorsùs ália res eſt, quæ perindè declâret doceátque quis ſit fidêlis & amans Chriſti, quàm ſi fratrum curam agat, proque illorum ſalûte gerat ſolicitúdinem. ℟. Amâvit eum.

Lectio vj.

HÆc omnes áudiant & Mónachi, qui móntium occupárunt cacúmina, quique modis ómnibus ſeipſos mundo crucifixérunt, quo pro víribus Eccleſiârum præfectos ádjuvent, horúmque curas léniant précibus, concórdia, charitâte; ſciéntes, quòd niſi modis ómnibus opituléntur iis, qui tot perículis objiciúntur, per grátiam Dei, totque negotiôrum curas súſtinent, quibuſcúmque poſſunt ratiónibus auxiliéntur, quamquam procul habitántes, & victus ſors ipſis periiſſet, & tota in ſcópulum impegiſſet ſapiéntia. ℟. Iſte homo perfêcit.

In tertio Nocturno.

Léctio ſancti Euangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap.* 12. *d*

IN illo témpore: Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Nolîte timêre puſillus grex, quia complácuit Patri veſtro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilía ſancti Petri Chrysólogi.

Ex Sermone 23.

AUdiſtis hódiè, quemádmodùm Dóminus Paſtoráli júbilo clangôrem tubæ cœléſtis adjúnxit, ut diu inclinátas óvium mentes ad divîna tólleret, cœléſte prótinùs promovêret ad regnum. Acquiſivit humílitas, ſupérbia quod amîſit: & grex puſillus ac mitis, totas & várias edómuit própria manſuetúdine feritátes: puſillus grex vicit, ac fregit tot génera beſtiârum, quot diverſitátes súbdidit jugo Chriſti natiônum. ℟. Iſte eſt qui ante.

Lectio viij.

GRex puſillus ac mitis diu conténtus occídi, diu devorári paſſus eſt, donec gentîlis ſævítia sánguine ſatiâta, vel cárnibus, Euangélici pábuli ſuavitâtem, & divíni fontis fluénta degúſtans, totum contágium ſæculi evitâret, & paſtum: atque in hóminem redîret ex béſtia, qui ex hómine fúerat dilápſus in béſtiam. Hoc ſenſiſſe antè Prophétas, hoc Apóſtolos impléſſe, hoc pertulíſſe Mártyres conſtat, atteſtánte illo qui dicit: Propter te mortificâmur tota die, æſtimáti ſumus ùt oves occiſiônis. Ut verò iſte grex novi órdinis aggrederêtur prælium, ubi vivit ille qui fuit occíſus; imitâtus eſt ſuum Regem, illum ſecûtus eſt Agnum, qui ſicut ovis ad occiſiônem ductus eſt. ℟. Sint lumbi veſtri.

Pro SS. Marcellino, Petro, atque Eraſino, Martyibus Lectio ix. ut notatur in Breviario, & fit commem. eorum in Laudibus, ùt ſuprà notatur.

DIE III. JUNII.

Quinta die infra Octavam sancti Ferdinandi.

In secundo Nocturno, Ex libro Moralium S. Gregorii Papæ. Deridêtur justi simplicitas. ùt in Breviario de Communi Confessoris non Pontificis 1. loco.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap.* 12. *d*

IN illo témpore: Dixit Jesus discipulis suis: Nolîte timêre pusillus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et reliqua.

De Homilia sancti Petri Chrysólogi.

Undè suprà.

SEd audiâmus jam, quid pusillo gregi talis promíserit pastor. Nolîte timêre, inquit, pusillus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. O bónitas effûsa! ô inaudita pietas! ô ineffábilis afféctio! In societâte census pastor oves assumit, atque ad consórtium dominatiònis servos Dóminus adscíscit: ad principâtum regni Rex gregem pópuli totíus admittit. Sic sic dat, cui deficere census, cui regnum minui, vacuári potéstas non potest largiéndo. ℟. Iste est. Lectio viij.

ECce qui dat, dare lóquitur Patrem. Numquid largitâtem suam dénegat, sic dicendo? Absit? non potestâtem minuit, sed pandit afféctum, sic dicéndo: non distántiam facit, sed Patris suámque voluntâtem monstrat, firmat unitâtem. Quod autem dixit: Complácuit; & non dixit, Plácuit; munus édocet Trinitâtis: quia quod erga nos Filio plácuit, hoc complácuit Trinitáti. ℟. Sint lumbi. Lectio ix

POst tantam ergo Dóminus largitâtem, post suam grátiam tibi copiósiùs collâtam, abjécta & vília pecúlia servitûtis jubet abjicere regnatûrum. Véndite quæ possidêtis, & date eleëmósynam. Plebéium cultum régia non admittit potéstas, augústus honor nonnisi diadémate confértur & púrpura. Abjícere ergo debet hábitum servitûtis, qui se regem credit divínitùs consecrâtum. Est consuetúdinis, est ánimi felîcis, ut adscitus ad regnum, quod fuit próprium, quod privâtum, mox paréntibus, mox propinquis, cívibus indigéntibus, liberáliter prorogâre, ne sit mendícus ánimo, qui censu functus & honòre.

Te Deum laudâmus.

DIE IV. JUNII.

Sexta die infra Octavam sancti Ferdinandi.

In secundo Nocturno.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ.

Lectio iv.

Lib. 10. c. 16. in cap. 12. Job.

BEnè justi simplícitas, & lampas esse dícitur, & contémpta; lampas, quia intériùs lucet; & contémpta, quia

quia extériùs non lucet. Intus ardet flamma charitâtis, foris nulla glória reſpléndet decóris. Lucet ergo, & deſpícitur, qui flagrans virtútibus abjéctus æſtimâtur. Sed úſquequò lampas iſta contémnitur, úſquequò deſpicábilis habêtur? numquid non fulgorem ſuum nullátenùs éxerit, & numquam, quanta claritâte cándeat, oſténdit? Oſténdit planè; nam prótinùs ádditur: parâta ad tempus ſtatútum. Statûtum quippè contemptæ lámpadis tempus, eſt extrémi judícii prædeſtinâtus dies, quo juſtus quiſque, qui nunc deſpicitur, quanta poteſtâte fúlgeat demonſtrâtur.

℟. Honéſtum fecit.

Lectio v.

TUnc enim cum Deo júdices véniunt, qui nunc pro Deo injúſtè judicántur. Tunc eôrum lux tantò látiùs émicat, quantò eos nunc manus perſequéntium dúriùs angúſtat. Tunc reprobórum óculis patéſcet, quod cœléſti poteſtâte ſubnixi ſunt, qui terrêna ómnia ſpontè reliquérunt. Undè eléctis Véritas dicit: Vos, qui ſecúti eſtis me, in regeneratiône, cùm séderit Fílius hóminis in ſede majeſtâtis ſuæ, ſedébitis & vos ſuper duódecim ſedes, judicántes duódecim tribus Iſraël. Neque enim pluſquam duódecim júdices illa intérni conséſſus cúria non habêbit, ſed nimírùm duodenário número quántitas univerſitâtis exprímitur: quia quiſquis ſtímulo divíni amôris excitâtus, hìc poſséſſa relíquerit, illic proculdúbiò culmen judiciáriæ poteſtâtis obtinêbit.

℟. Amâvit. Lectio vj.

HInc eſt enim, quòd de ſanctæ Eccléſiæ ſponſo per Salomônem dícitur: Nóbilis in portis vir ejus, quando séderit cum ſenatóribus terræ. Hinc Iſaías ait: Dóminus ad judícium véniet cum ſenióribus pópuli ſui. Hinc eóſdem ſenióres Véritas non jam fámulos, ſed amícos denúntiat, dicens: Non jam dicam vos ſervos, ſed amícos meos. Quos Pſalmíſta intuens, ait: Mihi autem nimis honoráti ſunt amíci tui Deus. Quorum dum celſitúdinem cordis aſpíceret, mundi glóriam qua calce calcárent, prótinùs áddidit: Nimis confortâtus eſt principâtus eôrum. Ac ne paucos eſſe crederêmus, quos profícere uſque ad ſummam tantæ perfectiônis agnóſcimus; illicò adjúnxit: Dinumerâbo eos, & ſuper arênam multiplicabúntur. Quot ítaque nunc pro amóre veritâtis ſeſe libénter humíliant, tot tunc in judício lámpades corúſcant.

℟. Iſte homo perfêcit.

In tertio Nocturno.

Lectio ſancti Euangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Nolíte timêre puſíllus grex: quia complá-

cuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilía sancti Petri Chrysólogi.

Undè suprà.

TAli ergo providéntia Dóminus, consilio tali, vília & cadûca jubet ut vendâmus, ut largiâmur, ut donêmus, qui in cœlésti regno ómnia, quæ in cœlo & quæ in terra sunt vólumus possidêre. Sed si vis servâre tuôrum prétia prædiôrum, & sæculôrum fortè cóndita te deléctant; fac tibi sácculos quales ille præcêpit, qui jam cupiditâtis tuæ custos est & provîsor. Dénique ùt vidit quòd dúriter dixit, Véndite quæ possidêtis; mox adjêcit, Fácite vobis sácculos qui non veteráscunt, thesáurum non deficiéntem in cœlis.

℟. Iste est qui ante.

Lectio viij.

ITerùm contristâtus es: quia quod habes, in cœlis cógeris collocâre. Rogo, crede Deo tuo, qui servo credis: magis Deo quàm hómini comménda. Sed si times ne quid indè præsûmat, ne quid dispérgat píetas largitôris, signa fidei ánnulo sácculos tuos, ut tali custôde dórmias tu secûrus: quia ubi ille est, ibi locus nullus est furi. Non póterit tibi tuam pecúniam denegâre, qui tibi ómnia sua cóntulit, qui te regni sui & honôre ditàvit & glória.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

Ex Sermone 25. circa finem.

NOvo modo, imò cœlésti modo, qui hunc audit, vendéndo cómparat, recóndit erogándo; dum amíttit, acquîrit. Quam cupit pecúniam perdurâre, perpetuâre sácculos divitiârum, cóndita permanêre, qui dicit, Fácite vobis sácculos qui non veteráscunt. Ecce docet avarítiam, qui cœperat suadêre contémptum. Et qui thesaurizántes temporáliter arguêbat, ad totum cupiditâtis fómitem jubet sácculos sine fine perquíri. Christe, quò te pértrahit amor tuôrum? Ut avârum lucrifácias, facis eum quod desíderat, non quod opórtet audíre: sácculos ímperas, ut avârus, dum consuêta percúrrit ad lucra, aut virtûtem cápiat, aut à virtûte capiâtur.

Te Deum laudâmus.

DIE V. JUNII.

Septima die intra Octavam sancti Ferdinandi.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Bernárdi Abbâtis.

Lectio iv.

Sermone 1. de S. Victore.

SAncti Ferdinándi vita, & glória speciâlis, non tam ad glóriam, quàm ad virtûtem próvocat omnes, qui recto sunt corde. Non recti planè, sed pervérsi est ánimi, antè quærere glóriam, quàm exercêre virtûtem; & velle coronári, qui legítimè non certáverit. Vanum est vobis, inquit,

quit, ante lucem súrgere. Ità est: frustrà ad celsitúdinem nititur glóriæ, qui priùs non cláruit virtûte. Frustrà fátuæ vírgines sponso óbviàm surgunt, quarum lámpades extinguúntur: & ideò fátuæ, quia vácuis gloriántur lampádibus, virtûtis óleum non habéntes.

℟. Honéstum. Lectio v.

VIrtus gradus ad glóriam, virtus, mater glóriæ est. Fallax glória, & vana est pulchritûdo, quam illa non parturivit. Sola est, cui glória jure debêtur, & secúrè impénditur. Sancto Ferdinándo nec virtus, nec glória deest, sed quemádmodùm ambo res, & quo órdine in hómine processérunt, id óperæ prétium intuéri. Habêmus enim, dilectíssimi, in vita Ferdinándi, & quod dignè mirêmur, & quod salúbriter imitêmur. Tútiùs sanè æmulánda solidiôra, quàm sublimiôra, & quæ magis virtûtem redóleant, glóriam minùs. Studeâmus proindè móribus conformári, cui in mirabílibus similári, etsi vólumus, non valêmus.

℟. Amâvit. Lectio vj.

ÆMulêmur in viro sóbrium victum, devôtum afféctum; æmulêmur mansuetúdinem spíritus, castimóniam córporis, oris custódiam, ánimi puritâtem, pónere frænum iræ, & modum linguæ, dormîre párciùs, orâre frequéntiùs, commonêre nosmetipsos psalmis, hymnis, & cánticis spirituálibus, diêbus júngere noctes, & divínis láudibus occupâre, æmulêmur charísmata meliôra. Æmulêmur, inquam, quòd éxtitit liberâlis in páuperes, pátiens ad peccántes, benígnus ad omnes. Hoc enim méliùs. In his forma est, cui imprimâmur: in miráculis glória, à qua reprimâmur. Illa lætíficent, ista ædíficent: móveant illa, ista promóveant.

℟. Iste homo perfêcit.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolîte timêre pusillus grex: quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilía sancti Petri Chrysólogi.

Post supradicta.

VErè Pater est, ô Christe, qui cum tuis quibuscúmque párvulis sic agis. Namque & nos intérdum nostris párvulis peténtibus nóxia, ingerimus salutária sub spécie noxiórum, falléntes insipiéntiam, non decipiéntes afféctum. Dixísti: Fácite vobis sácculos, qui non veteráscunt. Sácculus cur parâtur? quid ibi claustra, ubi ipsa custos est innocéntia? ibi quid signáculum, ubi fraudis suspício non habêtur? si & in cœlo sácculis opus est, cura non amíttitur, sed mutâtur.

℟. Iste est qui ante.

Lectio viij.

DOmine, tu vidísti, quia in thesáuris tota fides, tota spes in sácculis sit aváris; & ideò imputríbiles in cœlo sácculos vis parári, ut qui te non séquitur ad cœlum, sequâtur saltem sácculos suos. Avâre, fac tibi sácculos, & fac jubénte Deo: quia votis tuis ánnuit divîna majéstas. Sed fac tibi sácculos erogándo: quia quidquid pauper accéperit, Pater cœléstis súscipit. Et ubi recóndit? in cœlo. Et ne fortè perdidísse te dóleas, vel usûram, céntuplum in cœlésti fœnore recípies, quidquid in cœlum páupere transmíseris perferénte.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

USûra mundi centum ad unum, Deus unum áccipit ad centum: & tamen hómines cum Deo nolunt habêre contráctum. Sunt fórsitan de cautiône solíciti. Quare? nónne homo hómini exíguæ chártulæ obligatiône constríngitur? Deus tot & tantis volumínibus cavet, & débitor non tenêtur? Sed dicis: Esto quòd débeat; quo exigénte restítuet? Seipso, quia non potest ille mentíri: idem ipse est & execûtor, & débitor. Non erit in reddéndo durus, qui profûsus est in largiéndo. Crede homo Deo, quod tibi Deus dedit: majôra réddere vult, cùm vult debêre largîtor.

Te Deum laudâmus.

DIE VI. JUNII.

In die Octava S. Ferdinandi.

Omnia, ùt in die Festi, præter Lectiones, quæ sequuntur.

Lectiones primi Nocturni, de Scriptura occurrente.

In secundo Nocturno.

De Sermône sancti Bernárdi Abbâtis.

Lectio iv.

Sermone 2. de S. Victore.

GAudête in Dómino, dilectíssimi, qui inter continua suæ pietâtis beneficia indúlsit hóminem mundo, cujus multi salvaréntur exémplo. Iterùm dico gaudête, quòd factus de médio appropiàvit Deo, ut multò plures ejus intercessiône salvéntur. In terris visus est, ut esset exémplo: in cœlum levâtus est, ut sit patrocínio. Hìc infórmat ad vitam, illic invîtat ad glóriam. Factus est mediâtor ad regnum, qui fuit incitâtor ad opus. Bonus mediâtor, qui sibi jam póstulans nihil, totum in nos transférre desiderat, & supplicántis affectum, & supplicatiónis fructum. Quid enim quærat sibi, qui nullius eget?

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

HÆc dies gloriósæ migratiônis ejus, dies lætitiæ cordis ejus: exultêmus, & lætêmur in ea. Introîvit in poténtias Dómini, gaudeâmus: quia nunc poténtior est ad salvándum. Hódiè Ferdinándus pósito

póſito córpore, tantò alácrior, quantò expedítior penetrâvit in ſancta, ſimilis factus in glória Sanctôrum. Hódiè deſpécto mundo, & mundi príncipe triumpháto, ſupra mundum victor aſcéndit, accípiens de manu Dómini corônam victóriæ. Aſcéndit autem cum imménſa ſupelléctili meritôrum, clarus triúmphis, miráculis glorióſus. Sedet veterânus miles, débita jam ſuavitâte & ſecuritâte quiêtus: ſecûrus quidem ſibi, ſed noſtri ſolícitus. O venerándam étiam ipſis Angelis ſanctitâtem, quam pari ſtúdio, etſi díſpari voluntâte, & mali fúgitant, & frequéntant boni. Nec fácilè díxerim, quid virum áſtruat ſanctiôrem, horum favor, aut pavor illôrum. ℟. Amâvit eum.

Lectio vj.

O Miles emérite, qui Chriſtiánæ milítiæ duris labóribus Angélicæ felicitâtis réquiem commutáſti: réſpice ad imbélles & imbecílles commilitónes tuos, qui inter hoſtíles gládios, & ſpiritáles nequítias tuis láudibus occupâmur. Quàm pium, quàm dulce, quàm ſuâve, ô Ferdinánde, in hoc loco afflictiônis, & in hoc córpore mortis te cánere, te cólere, te precári! Nomen tuum, & memoriâle tuum, favus diſtíllans in lábiis captivôrum, mel & lac ſub lingua eôrum, qui tui memória delectántur. Eja ergo fortis athlêta, dulcis patrone, advocâte fidêlis, exúrge in adjutórium nobis; ut & nos de noſtra ereptiône gaudeâmus, & tu de plena victória gloriêris. ℟. Iſte homo perfécit.

In tertio Nocturno.

Léctio ſancti Euangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Nolíte timêre puſillus grex: quia complácuit Patri veſtro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilía ſancti Petri Chrysólogi.

Ex Sermone 25. in initio.

HOdiè Dóminus Euangélici gregis puſilla & ténera primórdia quàm blanda exhortatiône ſit conſolâtus, audíſtis. Aufert ſpes ánxias, dúbios tollit evéntus, omnémque propéllit & exclúdit timôrem, quando in exórdio ipſo regnum naſcéntibus pollicêtur. Quis de victu, quis de veſtitu, quis de plebeio cenſu, & vernâlis céſpitis vilitâte ſuſpírat, de regno certus, de dominatiône ſecûrus? Satis ſibi ínvidet, qui elevâtus ad ſumma, ipſe ſe ad humília déjicit, ad egêna depônit. ℟. Iſte eſt qui ante.

Lectio viij.

SEd ſcire cónvenit, Pater iſte qui eſt, vel qualis eſt, vel quod regnum ſuis fíliis repromíttit. Quis ſit iſte Pater, quotídiè te confiténte cognóſcis, cùm clamas: Pater noſter, qui es in cœlis. Qualis autem

ſit,

sit, ipsa óperum magnitúdine pervidísti. Ex níhilo fecit cœlum, terram solidâvit ex líquido, montes státuit ad statêram, mária intra legítimos términos sola præcépti auctoritâte conclûsit. Verùm si regni, quod promíttit pusillis, desideras nosse qualitâtem, ipse áperit, sic dicéndo: Sínite párvulos venîre ad me; tálium est enim regnum cœlôrum. Esse in cœlo mirum est: in cœlo vívere, est majestâtis.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

Quid ergo cum terra illi, qui póssidet cœlum? quid illi cum humánis, qui indéptus est jam divîna? Nisi fortè placent gémitus, eligúntur labóres, amántur perícula, péssima mors deléctat, & illâta mala bonis sunt gratiôra collátis. Sed videâmus, quod dat Pater tantus consilium regnatúris. Véndite quæ possidêtis, & date eleëmósynam. Si victúros vos, si regnatúros, si vos jam dívites esse créditis in supérnis, ubi futuri, quò migratúri, ubi regnatúri estis: vos illa, quæ vestra sunt, jam præcédant: opes míseras misericórdia computâte: quæ humâna sunt in divîna convértite.

Te Deum laudâmus.

Festum sancti Norberti Episcopi & Confessoris transfertur, juxta Rubricam de Translatione.

HISPANIARUM.

Cum Sereniſſimus Hiſpaniarum Rex per Eminentiſſimum, & Reverendiſſimum Dominum Cardinalem Portocarrero pias, enixaſque preces porrexerit Sanctiſſimo Domino Noſtro Benedicto Papæ XIV. pro facultate celebrandi Feſtum beati Ferdinandi III. Regis Caſtellæ, & Legionis, cognomento Sancti, ſub ritu Duplici primæ Claſſis cum Octava in omnibus Regnis, ac Dominiis ſibi ſubjectis; Sanctitas ſua attentis peculiaribus facti circumſtantiis, ejuſdemque Regis pietatem ſpeciali gratiæ fovere ſtudens, audito R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore, Prædictum feſtum ſub ritu Duplici primæ Claſsis cum Octava pro omnibus Regnis ac Dominiis eidem Catholicæ Majeſtati ſubjectis benignè indulſit, atque conceſsit. Hac die prima Martii 1749.

D. F. Cardinalis Tamburinus, Præfectus.

Loco ✠ Sigilli.

Pro Reverendiſsimo Patriarcha Hieroſolymitano, Secret.
L. de Valentibus, S. Fidei Promotor.